

Η φύσις ξελογιάστηκε, τής έστρωσαν οι βίδες... γεννούν αύγά οι πετεινοί... και αυξάνονται τα “φύλλα”

(Σε ασύνδετο σχήμα)

Το θέμα του γάμου των ομοφυλοφίλων με απασχολεί από καιρό. Παρακολουθούσα τη σχετική αρθρογραφία, αλλά απέφευγα να γράψω.

Όμως, όπως λέει και ο λαός, «σ’ αφήνουν ν’ αγιάσεις ;»

Βουτιά σε βαθιά νερά, λοιπόν, με αφορμή νομοσχέδιο που επιτρέπει, στους πολίτες να αυτοπροσδιορίζονται, όπως οι ίδιοι θέλουν, ως προς το φύλο τους και όχι σύμφωνα με ό,τι έχει καταγραφεί κατά τη γέννησή τους στο Ληξιαρχείο.

Το νομοσχέδιο φέρει το υπουργείο Δικαιοσύνης προς ψήφιση στη Βουλή, τακτοποιώντας ένα θέμα ανθρωπίνων δικαιωμάτων που αφορά στα λεγόμενα διεμφυλικά άτομα (εκείνα δηλαδή που προσδιορίζουν το φύλο τους

διαφορετικά από ό,τι έχει αποτυπωθεί στη ληξιαρχική πράξη της γέννησής τους).

Ο υπουργός Δικαιοσύνης κ. Σταύρος Κοντονής έδωσε σε δημόσια διαβούλευση το εν λόγω νομοσχέδιο, στις διατάξεις του οποίου μεταξύ άλλων ορίζεται ότι η καταχώρηση στην αστυνομική ταυτότητα, το διαβατήριο και τα άλλα κρατικά έγγραφα του φύλου ενός ατόμου θα γίνεται πλέον σύμφωνα με το πώς αυτό το αυτοπροσδιορίζει (δηλαδή σύμφωνα με τον εσωτερικό τρόπο που το ίδιο α-ντιλαμβάνεται το φύλο του) και όχι σύμφωνα με το φύλο που έχει καταγραφεί κατά τη γέννησή του στο Ληξιαρχείο.

Μέχρι σήμερα τα διεμφυλικά άτομα δεν μπορούσαν να διορθώσουν τη ληξιαρχική πράξη γεννησέως τους και να αλλάξουν το όνομά τους, εάν δεν είχε προηγηθεί χειρουργική επέμβαση για επαναπροσδιορισμό του φύλου, ενώ έπρεπε να υπάρχει και πραγματογνωμοσύνη ψυχιάτρου.

Η πρώτη νομοθεσία αναγνώρισης ταυτότητας φύλου (δηλαδή αλλαγή κρατικών εγγράφων χωρίς προηγούμενη χειρουργική επέμβαση) έγινε το 2004 στο Ηνωμένο Βασίλειο, έπειτα από απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Γράφει ο
Βúrwn Tomázos
Μηχανολόγος,
Απόφοιτος Πολυτεχνείου
Μονάχου
e-mail: btomazos@
gmail.com

Το θέμα ομοφυλοφιλία υπάρχει και απασχολεί τις ανθρώπινες κοινωνίες επί αιώνες. Τα τελευταία όμως χρόνια έχει εμφανιστεί στο προσκήνιο και διεκδικεί δυναμικά μια θέση στην κοινωνία, για την ακρίβεια, φιλοδοξεί να γίνει μέρος της καθημερινότητάς μας.

Τα στοιχεία αναφέρουν ότι το 20% των παιδιών που γεννήθηκαν μετά το 2000 (είναι δηλαδή έως 17 ετών) αυτοπροσδιορίζονται σεξουαλικά ως κάτι το μη κανονικό-normal, ενώ στις αντίστοιχες ηλικίες μεταπολεμικά (γενιά boomer) το ποσοστό ήταν 7%.

Τα στοιχεία προέρχονται από τον οργανισμό GLAAD, ένας αμερικανικός μη κυβερνητικός οργανισμός, η πρώην Συμμαχία γκέι και λεσβιών κατά της δυσφήμισης.

Επίσης ένα άλλο δελτίο παρουσιάζει τους νεοαμερικανούς να τοποθετούν τους εαυτούς τους κάπου μεταξύ 100% heterosexual και 100% homosexual.

Εν πρώτοις θα έλεγε κανείς ότι η αύξηση είναι ανησυχητική, είναι όμως έτσι ;

Τα ερωτήματα που εγείρονται έχουν να κάνουν με το κατά πόσο αυτές οι μετρήσεις είναι αξιόπιστες, δεδομένου ότι ο ομοφυλόφιλος ακτιβισμός εργάζεται δραστήρια για τη μεγιστοποίηση και την προβολή των στοιχείων, τόσο μέσα από τις ειδήσεις όσο και με ταινίες και τηλεοπτικές σειρές.

Και πάλι στα παλιά...

Καθένας από μας έχει εμπειρία με κάποιον απ’ το άμεσο ή έμμεσο περιβάλλον του που ήταν ή είναι ομοφυλόφιλος. Θυμάμαι, απ’ όταν ήμουν παιδί, στη γειτονιά μου έναν ομοφυλόφιλο που είχε δημιουργήσει «φυτώριο». Κάποια παιδιά παρασύρθηκαν και τον ακολούθησαν, κάποια όχι. Ευτυχώς το θέμα δεν πήρε μεγάλη διάσταση, γιατί τότε ήταν πολύ πιο αυστηρή και επικριτική η κοινωνία και παρόμοιες συμπεριφορές ήταν καταδικαστέες. Στην ουσία τον λυπόμασταν γιατί δεν είχε μπορέσει να αποβάλει αυτό το πάθος, όμως είχαμε και τον νου μας.

Χρόνια μετά, ο γιος ενός φίλου μου γίνεται μη δεδηλωμένος ομοφυλόφιλος, δηλαδή όλοι το ξέρουν, αλλά κανείς δεν το συζητά. Όμως να βλέπεις τον πατέρα, έναν υπεράνδρα, να του καίγεται η καρδιά και τι να του πεις; Σκέφτεσαι ότι αυτό μπορεί να συμβεί στον οποιονδήποτε... γι’ αυτό πρέπει να είμαστε πιο διακριτικοί στη συμπεριφορά και στην κριτική μας.

Ένα άλλο τραγικό πρόβλημα είναι οι ομοφυλόφιλοι που είναι παντρεμένοι και ζουν ουσιαστικά διχασμένοι. Είχα ένα δικηγόρο που χειριζόταν μία υπόθεση μου, και τελευταία έβλεπα να παραμελεί τη δουλειά του, να μη δείχνει ενδιαφέρον. Προσπαθούσα να έχω επικοινωνία μαζί του και ήταν εξαφανισμένος: έχασα τη δίκη, όχι 100% εξ αιτίας του, αλλά η αδιαφορία και η απουσία του με έκανε εξαλλο. Τελικά έμαθα ότι βρισκόταν σε μία ευρωπαϊκή πόλη με τον φίλο του, αμφότεροι παντρεμένοι, και με δύο παιδιά ο καθένας. Εγκατέλειψαν τις οικογένειές τους για να ζήσουν μαζί. Κατέστρεψαν και οι δύο τις ζωές των παιδιών τους στην κλειστή κοινωνία που ζούσαν, τι να τους πεις ;

Κάπου στις αρχές του ‘70 πήγαμε μια ανδροπαρέα στη Μύκονο. Τότε είχα μια αμυδρή εικόνα και άποψη για το τι γίνεται εκεί. Πέσαμε απ’ τα σύννεφα όταν είδαμε άνδρες, «με δύο μέτρα μουστάκια» ο καθένας, να κάθονται μες στα λεωφορεία και να φιλούνται: ήταν κάτι το σοκαριστικό και ντροπιαστικό.

Τότε, εποχή των χιπίδων, έρχονταν πολλοί στη Μύκονο και ενοικιάζονταν μέχρι κι οι ταρατσες. Νοικιάσαμε, λοιπόν, κι εμείς ένα σπίτι και εκεί, κατά σύμπτωση, έμενε και μια παρέα απ’ τη Βάρκιζα. Γνωριστήκαμε -το αγόρι το έλεγαν Γιώργο και την κοπέλα Μαίρη- και αυτοί μās είπαν ότι ήταν πανηδονιστές. Ψάχναμε να βρούμε τι σημαίνει, ήταν μια ταυτότητα άγνωστη σε μας.

Από το taboo...

Οι επιστημονικές αλλά και οι κοινωνικές αντιλήψεις για την ομο-

φυλοφιλία (που ως όρος εμφανίζεται στη Γερμανία το 1869) στο πέρασμα των αιώνων έχουν αλλάξει δραματικά.

Από τη σιωπή, που είχε παραμείνει επί αιώνες, φτάσαμε στα μέσα του περασμένου αιώνα, όπου, όταν επιτρεπόταν η συζήτηση για την ομοφυλοφιλία ήταν για να χαρακτηριστεί έγκλημα, αρρώστια ή αμαρτία με ανάλογες εκδηλώσεις κατά των ομοφυλοφίλων - η απόρριψη της ομοφυλοφιλίας ως ανήθικης διαστροφής συνοδευόταν από επιθέσεις, λιθοβολισμούς, ακόμη και θάνατο στην πυρά.

Αργότερα, μαζί με τις προσπάθειες των ομοφυλοφίλων για έξοδο από την απομόνωση, εξάλειψη των επιθετικών συμπεριφορών εναντίον τους και αποδοχή τους από την κοινωνία, άνοιξε και η συζήτηση διεθνώς στην επιστημονική κοινότητα για το πώς ορίζεται η ομοφυλοφιλία, ποιοι παράγοντες ευνοούν ή εμποδίζουν την εμφάνισή της, αν ξεπερνιέται, αλλάζει ή θεραπεύεται, σε τι ποσοστό εμφανίζεται, αν είναι εκούσια ή ακούσια, κ.ά. Μια νηφάλια αναζήτηση δεν μπορεί παρά να δεχθεί ότι το πρόβλημα είναι πολυπαραγοντικό και οπωσδήποτε η αντιμετώπισή του δεν μπορεί να είναι εύκολη.

Ενδεικτικά μόνο, αναφέρω την πρωτοποριακή για την εποχή της (1948) έρευνα του Αμερικανού σεξολόγου Alfred Kinsey σχετικά με τη ρευστότητα των σεξουαλικών επιθυμιών. Χρησιμοποιεί μια κλίμακα από το 0, που σημαίνει αποκλειστικά ετεροφυλόφιλος, μέχρι το 6 που σημαίνει αποκλειστικά ομοφυλόφιλος, για να δείξει ότι οι ομοφυλοφιλικές τάσεις συνυπάρχουν με τις ετεροφυλικές στην πλειονότητα των ανθρώπων. Η έρευνα έδειξε ότι 10% είναι ομοφυλόφιλοι, ποσοστό που για πολλά χρόνια έγινε «σημαία» για το ομοφυλοφιλικό κίνημα.

Αργότερα το ποσοστό αυτό συρρικνώθηκε μέσα από ευρήματα άλλων ερευνών και παρά την προσπάθεια των ομοφυλοφίλων να διογκώνουν τα ποσοστά για ευνόητους λόγους, σήμερα, σύμφωνα και με μελέτη του William Institute (2011) υπολογίζεται ότι 3,8% των Αμερικανών αυτοπροσδιορίζεται ως gay/lesbian, bisexual ή transgender, πιο συγκεκριμένα το 1,7% ως lesbian ή gay, 1,8% bisexual και 0,3% ως transgender.

Πιστεύω πως αυτή η μελέτη ανταποκρίνεται και στην ελληνική πραγματικότητα, αν κρίνω και από την προσωπική μου εμπειρία και τη μελέτη του δικού μας περιβάλλοντος. Στο σχολείο για παράδειγμα, σε μια τάξη 30-40 ατόμων ένας με δύο έδειχναν να έχουν ομοφυλοφιλικές τάσεις, πράγμα που μεταφράζεται σε 2-5%, όχι περισσότερο.

Και βέβαια δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το γεγονός ότι οι ποσοτικές έρευνες, όσο προσεκτικά σχεδιασμένες κι αν είναι, δεν αποφεύγουν τα μεθοδολογικά λάθη: δεν μπορεί να ερωτηθεί όλος ο πληθυσμός, τα ποσοστά είναι αυξημένα στα αστικά κέντρα απ’ ό,τι στις κωμοπόλεις και τα χωριά, και οπωσδήποτε η αξιοπιστία των απαντήσεων λόγω της ανωνυμίας ελέγχεται.

...στην αύξηση των φύλων...

Και από το κοινωνικό περιθώριο και την κοινωνική κατακραυγή φτάσαμε στο σήμερα όπου οι θεωρίες για τη ρευστότητα του φύλου δεν απασχολούν μόνο τους ειδικούς αλλά και τον ευρύτερο πληθυσμό. Απόψεις όπως «το φύλο δεν είναι βιολογική, όπως μας είχαν μάθει, αλλά μια κοινωνική κατασκευή» ή «Έλα μαρέ, και τι έγινε; Υπάρχουν και άλλοι σαν κι εμένα» ακούγονται όλο και συχνότερα.

Στις ΗΠΑ τα φύλα ακόμη και σε κρατικές δομές έπαψαν να είναι δύο, αρσενικό-θηλυκό. Στην Καλιφόρνια τον Ιανουάριο εισήχθη ένα νέο νομοσχέδιο που προσθέτει μία τρίτη επιλογή φύλου σε επίσημα κρατικά έγγραφα: non-binary.

Επίσης η εφημερίδα New York Times δημοσίευσε ότι Πανεπιστήμια (όπως το Τζονς Χόπκινς και Μίσιγκαν), μουσεία (Αμερικανικό Μουσείο Λαϊκής Τέχνης της Νέας Υόρκης και το Μουσείο Καλών Τεχνών της Γιούτα) και εστιατόρια έχουν αποκτήσει τουαλέτες «ουδέτερου φύλου». Το λεξιλόγιο που χρησιμοποιείται για τη σήμανση και τον χαρακτηρισμό αυτών των χώρων είναι ευρηματικό. «Ουδέτερου φύλου», «ανοιχτού φύλου», «για όλα τα φύλα», «γιούνισεξ» και όλοι οι πιθανοί συνδυασμοί τους.

Η κυβέρνηση του Μπαράκ Ομπάμα είχε εκδώσει οδηγία προς

τα δημόσια σχολεία των ΗΠΑ, η οποία επέτρεπε στους μαθητές να επιλέγουν τουαλέτα ανάλογα με την ταυτότητα του φύλου τους. Αν και δεν ήταν νομικά δεσμευτική, ο τότε πρόεδρος είχε προειδοποιήσει τα σχολεία ότι μπορεί να χάσουν τη χρηματοδότηση αν δεν την εφαρμόσουν. Μάλιστα εγκατέστησε μια τουαλέτα για το τρίτο φύλο και στον Λευκό Οίκο (στην πτέρυγα Αιζενχάουερ).

Η κυβέρνηση του Ντόναλντ Τραμπ απέσυρε την οδηγία προς τα σχολεία (αν και κράτησε την τουαλέτα στον Λευκό Οίκο).

Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι το facebook, που οι χρήστες του είναι περισσότεροι από 1,5 δισεκατομμύριο, έχει περίπου 60 επιλογές για το φύλο χρηστών πέραν των ομοφυλοφίλων. Μερικές επιλογές αναφέρω: λεσβία, αμφιφυλόφιλος, τρανς, διαφυλικός, πανσέξουαλ, ασέξουαλ, παράξενος στο φύλο, two spirit, gender fluid, υπερατομικοί (hyper-individual) κ.ά. (τα οποία είναι άλλα απ’ το φύλο που έχει δηλωθεί στη γέννηση).

Εξώφυλλο του TIME παρουσιάζει μία ωραία κοπέλα(;) που αυτοπροσδιορίζεται ως queer, που σημαίνει ακαθορίστου φύλου, παράξενος, μη κανονικός, αλλόκοτος, έξω από ταυτότητες.

Ο κατάλογος συνεχώς εμπλουτίζεται και η διεθνής βιβλιογραφία για το θέμα μοιάζει αχανής. Τώρα είναι πλέον αποδεκτό να πεις τι είσαι και διλήμματα του τύπου «δεν ξέρω ποιος είμαι, δεν ξέρω τι κάνω, δεν ξέρω πού θέλω να είμαι, δεν ξέρω τι αντωνυμίες θέλω να χρησιμοποιήσω», φαίνεται να έχουν απαντηθεί.

...και στο σύμφωνο συμβίωσης

«Η συμφωνία δύο ενηλίκων προσώπων, ανεξάρτητα από το φύλο τους, με την οποία ρυθμίζουν τη συμβίωσή τους (σύμφωνο συμβίωσης) καταρτίζεται αυτοπροσώπως με συμβολαιογραφικό έγγραφο». Αυτά αναφέρονται στο Άρθρο 1. του νόμου 4356/15 που ψηφίστηκε κατά πλειοψηφία από την Ελληνική Βουλή.

Από το 2000 έως σήμερα σε 22 κράτη έχουν επιτραπεί οι γάμοι ομοφυλοφίλων. Την αρχή έκανε το 2000 η Ολλανδία κι ακολούθησε το Βέλγιο, ο Καναδάς, η Ισπανία και αρκετές ακόμη. Στον αριθμό δεν συμπεριλαμβάνονται οι ΗΠΑ και το Μεξικό όπου ο γάμος ομοφυλοφίλων επιτρέπεται σε συγκεκριμένες περιοχές.

Οι υπέρμαχοι του συμφώνου συμβίωσης προβάλλουν κυρίως το δικαίωμα της απόδοσης ίσων δικαιωμάτων στους ομοφυλόφιλους.

Όσοι διαφωνούν επικεντρώνονται στο θέμα της υιοθεσίας παιδιών από ομοφυλόφιλα ζευγάρια. Το γνωστό ερώτημα «**το νόμιμο είναι αυτομάτως και ηθικό;**» επανέρχεται διαρκώς στο προσκήνιο μαζί με τον προβληματισμό για τον ρόλο που παίζει η «διαφήμιση» της ομοφυλοφιλίας στον προσανατολισμό ενός νέου.

Τελειώνοντας, θέλω να πω ότι στενοχωριέμαι μ’ αυτούς που αυτογελοιοποιούνται με προκλητικές αμφιέσεις και εκδηλώσεις. Αντιλαμβάνομαι ότι προσπαθούν να βρουν τρόπους να γίνουν αποδεκτοί ως κανονικοί άνθρωποι ανάμεσά μας.

Όμως πώς μπορεί να παρακαμφθεί το δεδομένο της φύσης, πώς μπορεί να αγνοηθεί η τεκνογονία που χαρίζει ζωή, πώς μπορεί να συναινέσει η κοινωνία σε κραυγαλέες προκλήσεις, ακραίες χειρονομίες, σε παρελάσεις «ομοφυλόφιλης περηφάνιας» στο κέντρο της πόλης ;

Είχε δίκιο ο πατριώτης μου Γιώργος Σουρής με τους στίχους του ποιήματος του «**η φύσις ξελογιάστηκε, της έστρωσαν οι βίδες**» (διατηρήθηκε όπως το πρωτότυπο). **Οι πετεινοί όμως δεν πρόκειται να γεννήσουν αυγά...**

Τελευταίο στη σειρά αλλά πρώτο στη σκέψη

Με αυτό το άρθρο δεν έχω σκοπό να παρουσιάσω μια μελέτη ή έστω μία σε βάθος ανίχνευση του τεράστιου ζητήματος της ομοφυλοφιλίας. Τα νερά και εδώ παραμένουν αχατογράφητα, παρόλη την ενδελεχή ενασχόληση επιστημόνων διαφόρων ειδικοτήτων. Η δική μου προσπάθεια είναι να επισημάνω προβλήματα και να αποτυπώσω στο χαρτί ερωτήματα που υπήρχαν, υπάρχουν και θα συνεχίσουν, ως φαίνεται, να απασχολούν χωρίς οι απαντήσεις να είναι εύκολες, αυτονόητες και αποδεκτές από όλους.